

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ & ΕΓΩ

Ο άνεμος μόνος έξω να χτυπάει αβέρτα
Κι εγώ μόνος μου στην παραλία να μαζεύω ξεχασμένα κοχύλια
Γιατί να μην μπορούσαν όλοι να ακούσουν τον ήχο της κοινωνίας
να ουρλιάζει;

Μες το απέραντο, μόνος εγώ ψάχνω
Μακάρι, κάτι, κάποιον να βρισκα και γω για συμπόνια και
παρηγοριά

Το ψέμα σύνηθες στα δόντια του πολιτισμού
Και ο δόλος, γιος της κοινωνίας
Ένα χρησμό γυρεύοντας για μια καλύτερη ζωή
Κι ας μην είναι της Πυθίας

Μια μοναχά ελπίδα για την Οδύσσεια της κάθε μέρας
Στο βάθος του ωκεανού που αδίκως το λεν ζωή
Ψάχνω κάτι να πιαστώ για να επιζήσω

Μακάρι με τα σπίρτα που άναβα να φώτιζα τον κόσμο όλο
Μα μόνος μες το σήμερα δε ψάχνω τίποτα άλλο παρά δόλο!

Απόστολος 1/3/2014